

Lente!?

De afgelopen weken hebben we gezien hoe veelbelovend de lente kan zijn. Toch zijn die eideloze en zonnige voorjaarsdagen geen enkele garantie voor een mooie zomer. Dat hebben de afgelopen jaren wel aangetoond.

Niet alleen klimatologisch gezien is de lente verraderlijk, zeker ook in politiek opzicht. Neem de Arabische lente. Wat begon met vreedzame demonstraties voor vrijheid in Tunesië en Egypte, ging over in geweldadige botsingen tussen opstandelingen en de autoritaire regimes van landen als Libië en Syrië maar ook Bahrein en Jemen. De uitkomst is ongewis, al stelde Midden-Oosten-correspondent Geert van Langendonck onlangs dat het hoe dan ook een lange, hete zomer wordt. En daar heeft zelfs de vangst van Osama door Obama geen verandering in gebracht.

Tegelijk is in Europa de lente ver weg. Sterker nog, het is hartje winter in de Europese Unie. Dat heeft alles te maken met het feit dat na Griekenland en Ierland ook Portugal een miljardeninjectie uit het Europese noodfonds heeft gekregen. Een steunpakket van in totaal bijna 300 miljard euro aan drie partners in problemen is natuurlijk niet niks, ook al zijn het leningen. Het laat iedereen zien en voelen dat samenwerking ook

solidariteit betekent. En dat is allesbehalve een gemakkelijke boodschap.

Ook in Nederland waait door deze woelige wind een wolk voor de zon. Want het zo daadkrachtig begonnen kabinet worstelt steeds meer met zijn internationale opstelling en Europese houding. Dit onder druk van partijen als de SP en PVV die het liefst naar binnen kijken. Dat D66 onveranderd kiest voor een open blik, is voor mij een zwaluw die weliswaar nog geen zinderende zomer maakt maar die wel een sociaal-liberale lente aankondigt. En daarbij baseer ik me niet op onze virtuele zetelgroei, want (gunstige) peilingen zijn (glibberige) palingen. Nee, ik doel op de situatie dat het maatschappelijk klimaat haast naadloos aansluit op datgene waar onze partij voor staat.

Neem de individualisering. Sommigen willen hierin het gevaar zien van een anonimiserende samenleving maar het is vooral een trend die de eigen kracht en keuzevrijheid van mensen benadrukt. Zoals een van onze vijf richtingswijzers stelt. Of neem de meritocratie. Die maakt ontplooiing en kwaliteit belangrijker dan hiërarchie en afkomst. Wat wil een onderwijspartij nog meer? Dat de stand van het land D66 de wind in de rug geeft, is prettig. Maar daarmee zijn we er nog niet. Want om onze kansen te benutten, kunnen we een aantal dingen beter doen.

Allereerst ons eigen verhaal vertellen. Over het 'toekomstvast' maken van Nederland, zoals Jan Terlouw zou zeggen. Het hervormen van de zorg, de arbeidsmarkt, de woningmarkt. Maar evenzeer het behouden van de democratische rechtstaat en emanciperende verworvenheden. Dat vereist structureel schaven aan de inhoud. En aan de vorm. Want hoe we onze boodschap brengen, wordt steeds bepalender. Of we het leuk vinden of niet.

Het tweede hangt hiermee samen, namelijk nieuwe doelgroepen bereiken. Zodat naast internettende studenten en genuanceerde ambtenaren ook anderen op ons gaan stemmen. Zoals startende ondernemers en *young professionals*. Zoals kritische consumenten en huurders op een wachtlijst. Daarbij moeten we, ten derde, nog meer gebruik maken van de potentie die in onze partij aanwezig is. Dat betekent het land in, de telefoon aan en het internet op. Informatie verspreiden. Ervaringen uitwisselen. Kennis delen. Dat kost een hoop inzet en energie maar die betaalt zich dubbel en dwars terug. Daarover luidt mijn idee: hard werken is het grootste talent, zeker voor wie zijn potentie beter wil benutten.

Zo bezien vraagt de lente dus een lange adem. Om te voorkomen dat de zomer in een zucht aan ons voorbij gaat.

Kees Verhoeven
Tweede Kamerlid D66